

שתי משניות ליום משנה שלמה

יו"ל ע"י משנה שלמה
העמותה להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

מס' עמותה: 580553329

משנה שלמה עמותה
להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

טל': 052-5802345 מייל: mishna.shlema@gmail.com
כתובת: עין שמש 23 גני תקווה 58900

פרויקט שתי משניות ליום - לעילוי נשמת
הרה"ק רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום זצוק"ל כ"ק האדמו"ר מסטפנסט
הרה"ק רבי חיים זאנוויל ב"ר משה זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מריבניץ

"תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר: "הליכות עולם לו"
אל תיקרי הליכות אלא הלכות". - רש"י: הלכות - משנה וברייתא, הלכה למשה מסיני.

הלימוד היומי לעילוי נשמת

הרה"ק רבי יהודה אריה לייב ב"ר יחיאל מיכל גלינר מפולנאה - המוכיח מפולנאה. זצ"ל
הרה"ק רבי ישראל דב בער ב"ר יוסף זצ"ל

משנה ג'

רבינו עובדיה מברטנורא

כולן טמאים - כל הכלים המונחים תחת המשקוף של פתח בחלל הפתחים מבחוץ כולן טמאים אף על פי שהפתחים נעולים, דגורו חכמים טומאה על המקום שהוא דרך יציאת טומאה, שסופו של מת לצאת דרך שם.

חשב להוציאו באחד מקן - אף על פי שלא נפתח.

או בחלון שיש בו ארבעה - דבהכי שיערו חכמים שראוי להוציאת המת.

הציל על כל הפתחים - הנעולים.

יחשוב עד שלא ימות המת - דמשירדה תורת טומאה לפתחים במיתת המת שוב אינה עולה מהן במחשבה אלא על ידי מעשה כגון נפתח.

ובית הלל אומרים אף משמת - דמחשבה מפקעת תורת טומאה מן הפתחים מכאן ולהבא. אבל כלים שהיו בפתחים קודם מחשבה מודו בית הלל שהם טמאים.

היה - אחד מן הפתחים סתום באבנים.

סתום - באבנים.

כשיפתח ד' טפחים - הוצלו שאר פתחים.

כשיחלל - לפתוח מיד הוצלו שאר פתחים.

בפתח בתחילה - כגון כותל שאין בו פתח ובא לעשות פתח חדש, לא הוצלו הפתחים עד שיפתח ארבעה על ארבעה.

הַמֵּת בַּבַּיִת, וּבֹו בַּבַּיִת יֵשׁ פִּתְחוֹן הַרְבֵּה אַע"פ שְׂכּוֹלִים נְעוּלִים - כִּלְּוֹן טְמָאִין כֹּל הַנִּמְצָא בַּחֲלַל הַפִּתְחִים, הֵייוֹנוֹ כֹּל מָה שֶׁנִּמְצָא מִתַּחַת מִשְׁקוּף הַפֶּתַח - טֵמֵא, לִפִּי שְׂאֵן יוֹדְעִים דֶּרֶךְ אִיזָה פֶּתַח יוֹצִיאוּ אֶת הַמֵּת, שֶׁכֵּן הַהֲלָכָה הִיא שֶׁהַפֶּתַח שֶׁעֲתִיד הַמֵּת לְצֵאת דֶּרֶךְ נַעֲשֶׂה טֵמֵא מִיַּד כִּשְׁעֵלָה בַּמַּחֲשָׁבָה לְהוֹצִיא דֶּרֶךְ אֶת הַמֵּת. וְהַיּוֹת וְכַאֲן עֲדִיין לֹא יִדוּעַ מֵאִיזָה פֶּתַח יִיצֵא, לִפְיֶכֶךְ כּוֹלִם נִטְמָאִים מִיַּד. אִם לֹאֲחֵר מֵיַתֵּת הַמֵּת נִפְתַּח אֶחָד מֵהֶן מִהַפִּתְחִים - הוּא אוֹתוֹ הַפֶּתַח שֶׁנִּפְתַּח טְמֵא לִפִּי שְׂבוּדָאֵי יוֹצִיאוּ דֶּרֶךְ אֶת הַמֵּת, וְכִלְּוֹן וְשֹׂאֵר הַפִּתְחִים נִשְׂאָרִים טְהוּרִין. אִם חֲשָׁב אָדָם לְהוֹצִיאוֹ אֶת הַמֵּת בְּאֶחָד מֵהֶן דֶּרֶךְ אֶחָד מִהַפִּתְחִים, אַע"פ שֶׁהוּא נְעוּל, אִוֹ שֶׁחֲשָׁב לְהוֹצִיאוֹ בְּחֲלוֹן שֶׁהוּא בְּגוּדֵל שֶׁל אֶרְבָּעָה עַל אֶרְבָּעָה טְפָחִים שֶׁזֶהוּ הַשִּׁיעוֹר הַרְאוּי שֶׁדֶּרֶךְ נִתֵּן לְהוֹצִיא אֶת הַמֵּת - אִזִּי אוֹתוֹ הַפֶּתַח הַצִּיל עַל כָּל שְׂאֵר הַפִּתְחִים הַנְּעוּלִים מִלְּהִיטְמָא, וְהֵם נִשְׂאָרִים טְהוּרִים. בַּיִת שְׂמָאֵי אוֹמְרִים: יַחֲשָׁב עַד שֶׁלֹּא יָמוּת הַמֵּת כְּלוּמֵר לְדַעַת בַּיִת שְׂמָאֵי אִם רוּצָה הָאָדָם לְהַצִּיל אֶת שְׂאֵר הַפִּתְחִים הוּא צָרִיךְ לְכוּוֹן עוֹד לִפְנֵי מֵיַתֵּת הַמֵּת עַל אֶחָד מִהַפִּתְחִים שֶׁדֶּרֶךְ יוֹצִיא אֶת הַמֵּת, שֶׁכֵּן לֹאֲחֵר הַמֵּיַתָּה כִּבֵּר יִרְדָּה תוֹרַת טוּמְאָה לְכֹל הַפִּתְחִים, וְשׁוּב אִינְה עוֹלָה בַּמַּחֲשָׁבָה אִלֵּא בַּמַּעֲשֶׂה, כְּגוֹן שִׁפְתַּח אֶחָד מִהַפִּתְחִים בַּיִת הַלֵּל אוֹמְרִים: אִף מִשְׂמַת מוֹעִילָה הַמַּחֲשָׁבָה לְהוֹצִיא דֶּרֶךְ אֶחָד מִהַפִּתְחִים אֶת הַמֵּת וּבִכֶּךְ לְהַצִּיל עַל שְׂאֵר הַפִּתְחִים. בְּרַם גַּם בַּיִת הַלֵּל מוֹדִים שֶׁאִינְה מוֹעִילָה אִלֵּא לְהַפְקִיעַ תוֹרַת טוּמְאָה מִכַּאֲן וְלִהְבֵּא, אִבֵּל כֹּל מָה שֶׁנִּמְצָא בַּפִּתְחִים קוֹדֵם הַמַּחֲשָׁבָה טֵמֵא, וְאִף מַעֲשֶׂה (בְּשִׁיטַת בַּיִת שְׂמָאֵי) אִינוּ מוֹעִיל אִלֵּא לְהַצִּיל עַל הַפִּתְחִים מִכַּאֲן וְלִהְבֵּא, הִיָּה פֶּתַח אֶחָד סְתוּם בַּאֲבָנִים, וְשֹׂאֵר הַפִּתְחִים הֵיוּ נְעוּלִים, אֲךְ לֹא סְתוּמִים, וְנִמְלָךְ וְעוֹלָה בַּמַּחֲשָׁבָתוֹ לְפִתְחוֹ וְלְהוֹצִיא דֶּרֶךְ אֶת הַמֵּת - בַּיִת שְׂמָאֵי אוֹמְרִים: כְּשִׁיפְתַּח אֶרְבָּעָה טְפָחִים שֶׁהוּא שִׁיעוֹר הַפֶּתַח שְׂבוּ רְאוּי לְהוֹצִיא אֶת הַמֵּת, אִזִּי מִצִּיל עַל הַפִּתְחִים הָאֲחֵרִים וּבַיִת הַלֵּל אוֹמְרִים: כְּשִׁיפְתַּח אֶת הַפֶּתַח, אִזִּי מֵאוֹתוֹ רָגַע מִיַּד הוּא מִצִּיל עַל הַפִּתְחִים הָאֲחֵרִים וּמוֹדִים בַּיִת הַלֵּל בְּפִתְחֵי בְּתַחֲלָה שֶׁאִם הַמְדוּבֵר בַּמְקוֹם שֶׁלֹּא הִיָּה שֵׁם פֶּתַח כֹּלֵל, וְעַכְשִׁיו הוּא פוֹתַח פֶּתַח חֲדָשׁ - אִזִּי רַק שְׂפִיפְתַּח אֶרְבָּעָה טְפָחִים עַל אֶרְבָּעָה טְפָחִים בַּפֶּתַח הַחֲדָשׁ, מִצִּיל הוּא עַל שְׂאֵר הַפִּתְחִים.

לעילוי נשמת

מורי ורבי הרה"ק יצחק יגן ב"ר יעקב ורחל זצוק"ל
מור"ר אבי דוד שלום ב"ר שלמה דב וברכה שיפמן ע"ה
הרבנית פעריל דבורה ע"ה בת הרב ישראל צבי יאיר
מרת חיה רויזא בת מוה"ר נטע צבי שלאינגר ע"ה

לקבלת המשנה היומית למייל או לוצאפ ולהנצחות

ניתן לשלוח מייל לכתובת: mishna.shlema@gmail.com

או לשלוח הודעה לנייד: 052-5802345 או: 053-4287288

משנה ד'

רבינו עובדיה מברטנורא

והוציאנה מבית לבית – ובבית שני ילדה וילד
מת, ומספקא לן אם (יצא הולד מת מן הבית)
הראשון.
בזמן שהיא ניטלת בגפיים – שחברותיה
נוטלות אותה בזרועותיה שאינה יכולה לילך,
חיישינן שמא יצא הוולד מת מן הבית
הראשון.
הקבר – רחם האשה שנפתח כשהוולד יוצא.
אין לנפלים פתיחת הקבר וכו' – סיומא
דמלתא דרבי יהודה היא. והכי קאמר: הא
דאמרן שמשנפתח הקבר אין פנאי להלך לא
אמרן אלא בנפל שעיגול ראש כפיקה, כלומר
שיש לו עיגול ראש גדול כפלך הזוה שהנשים
טוות בו החוט של שתי, אבל אם לא היה
לנפל עיגול ראש כפיקה אלא קטן מזה, אף
על פי שנפתח הקבר ויצא ראש הוולד לחוץ,
יש לה פנאי להלך וחיישינן שמא יצא ראשו
מן הבית הראשון. והלכה כרבי יהודה.

האשה שהיא מקשה לילד היינו שיש לה קשיים בלידה, **והוציאנה מבית לבית**
והעבירו אותה מבית אחד לבית שני, ובבית השני ילדה וילד מת – אזי הדין הוא: שהבית
הראשון שבו היתה היולדת **טמא בספק** לפי שאנו חוששים שמא כבר נפתח הרחם בבית
זה וטימא הוולד המת את הבית, **והשני** והבית השני **בדאי** טמא*, **אמר רבי יהודה:**
אימתי מתי אנו אומרים שהבית הראשון טמא מספק, **בזמן שהיא נטלת בגפיים:**
כלומר בזמן שאין היולדת יכולה ללכת על רגליה ויש צורך לשאת אותה בידיים אל הבית השני,
שכן בכגון זה יש ספק שמא כבר נפתח הרחם בבית הראשון **אבל אם היתה מהלכת** על
רגליה מבית לבית – אזי הבית **הראשון טהור** לפי שודאי לא נפתח שם הרחם, שכן
שמשנפתח הקבר רחם האשה **אין פנאי להלך** אין לאשה אפשרות (יכולת) ללכת על
רגליה, לפיכך אם הצליחה ללכת ברגליה מבית לבית, הבית הראשון טהור. **אין לנפלים**
פתיחת הקבר, עד שיעגילו ראש כפיקה יש מפרשים שפיסקה זו היא סיוס דבריו
של רבי יהודה שמה שאמר 'אבל היתה מהלכת הראשון טהור, שמשנפתח הקבר אין פנאי להלך'
שהמדובר דווקא כשראש הנפל גדול ועגול כפיקה, היינו בגודל של הכדור שבראש הפלך, שבו
הנשים טוות את חוט השתי, אבל אם ראשו קטן מגודל זה אע"פ שנפתח הרחם ויצא ראש הוולד
לחוץ, עדיין יש לה יכולת להלך על רגליה מבית לבית, ולכן במקרה כזה הבית הראשון טמא
מספק, שחוששים שמא כבר נפתח הרחם בבית הראשון ויצא ראש הוולד לחוץ וטימא את
הבית.

* ואפילו אם הוציאו את כלי הבית קודם שיצא הוולד לאוויר העולם, הכלים טמאים ודאי, לפי
שאנו אומרים הואיל ובבית זה היה הרחם ודאי פתוח, כבר נפתח קודם שהוציאו את הכלים,
שכן יש כלל: 'כל הטומאות כשעת מציאתן' (טהרות ג, ה), כלומר שדנין אותן לפי השעה
שמוצאים אותן באותו מקום.